

савол

Ҳукуми пӯшидани либосе, ки аз абрешими сунъӣ омода шудааст, чӣ гуна аст? Масалан, либоси "Даффа".

Ҷавоби муфасссал

Дар бораи ҳаром будани абрешим барои мардон ҳадисҳои зиёде ворид шудаанд. Аз ҷумла, Абудовуд (3535) аз Алӣ ибни Абутолиб (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят мекунад, ки гуфт: Паёмбари Аллоҳ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) порчае аз абрешимро гирифта, онро дар дасти рости худ қарор дод ва порчае аз тиллоро гирифта, онро дар дасти чапи худ ниҳод. Сипас фармуд: **«Ин ду бар мардони уммати ман ҳароманд»**.

Албонӣ ин ҳадисро дар китоби "Саҳиҳи Абудовуд" (3422) саҳеҳ донистааст.

Мурод аз абрешиме, ки барои мардон ҳаром шудааст, абрешими табиие мебошад, ки аз кирмаки маъруф гирифта мешавад. Аммо абрешими сунъӣ ба ин ҳукм дохил намегардад, зеро асос дар ҳаром гардонидани чизҳо танҳо ба ҳукуми Аллоҳ таъоло ва расули ӯ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) вобаста аст. Аз ин рӯ, ҳар чизе, ки ҳаром будани он дар Китоб (Қуръони Карим) ва Суннат (ҳадисҳои паёмбар) зикр нашудааст, мубоҳ маҳсуб мешавад, зеро асл дар ашё мубоҳ ва раво будани онҳост.

Баъзе аз ин матоъҳои аз абрешими сунъӣ омодашуда бисёр нарму мулоим буда, ба матоъҳои занона шабоҳат доранд. Аз ин рӯ, мард бояд аз пӯшидани чунин матоъҳо худдорӣ намояд, зеро барои мард хислатҳои сахтӣ, устуворӣ ва мардонагӣ матлубанд. Аммо нармӣ ва нозукӣ ба мардон муносиб нест.

Ниг.: "Аш-Шарҳу-л-мумтиъ" (2/207), "Тавзиҳу-л-аҳком" (2/447).

Аллоҳ донотар аст ва дуруд паёми Аллоҳ бар паёмбарамон Муҳаммад бод.